20/11/2019

“Νιώθω μεγάλη ευγνωμοσύνη γι’ αυτόν τον άνθρωπο”

/ Επικαιρότητα

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη – Δημάρχου Λευκονοίκου

Απαράβατος κανόνας είναι ότι σε κάθε μέρος του κόσμου υπάρχουν όλες οι κατηγορίες ανθρώπων. Μπορεί κάπου να επιπολάζει το κακό, λόγω ίσως γονιδίων

ή περιρρέουσας ατμόσφαιρας, αλλού να υπάρχει πιο πολλή καλοσύνη και πραότητα, αλλού να αλλοτριώθηκαν τα ήθη λόγω πολέμου ή νεοπλουτισμού ή ιδιαζουσών συνθηκών, όμως, πρέπει να παραδεχτούμε ότι καλοί άνθρωποι υπάρχουν παντού. Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε και τη ρήση του Σωκράτη ότι «ουδείς εκών κακός» και «ουδείς εκών αμαρτάνει».
Πρέπει να ξεκινάμε με την παραδοχή ότι όλοι οι άνθρωποι είναι εικόνες του Θεού μας. Έναν τέτοιο άνθρωπο του Θεού γνωρίσαμε κι εμείς, όταν ήρθαμε πρόσφυγες στα Λατσιά. Τον κ. Διομήδη Φιλίππου. Από την αρχή ξεχώρισε. Φερόταν ανθρώπινα, με πολλή αγάπη, πάντα με το χαμόγελο, πάντα έτοιμος να συντρέξει όποιον είχε ανάγκη. Με στέρεο ηθικό κώδικα, με ήθος και ευγένεια, σεμνός και προσηνής, με απλότητα και καλλιέργεια, πολύ φιλομαθής, ένα μάλαμα.
Πράγματι, ο κ. Διομήδης είναι παγκοίνως γνωστός για την προσφορά του στα κοινά και στον συνάνθρωπό του, για την ευρύτητα του πνεύματός του και την οξύνοιά του, για τον μειλίχιο χαρακτήρα του.

Την Κυριακή ήταν στην εκκλησία μας, τον Άγιο Ελευθέριο Λατσιών, την εκκλησία των προσφύγων. Ήρθε να συντρέξει στο ψαλτήρι. Από την πρώτη στιγμή ήταν κοντά στους πρόσφυγες. Έκανα μεγάλη χαρά που τον είδα. Πάντα τον αντικρίζω με σεβασμό και αγάπη.
Ποτέ δεν έδειξε κάποια υποτίμηση προς εμάς τους πρόσφυγες, όπως πάρα πολλοί, ίσως γιατί ως πεπαιδευμένος άνθρωπος και εξελιγμένος, ήξερε τους τόπους μας και το πολιτιστικό μας υπόβαθρο, για να μην πω και για την οικονομική μας επιφάνεια. Έτσι, ο γιος του γνώρισε μια κοπέλα από το Λευκόνοικο και παντρεύτηκαν.

Νιώθω μεγάλη ευγνωμοσύνη γι’ αυτόν τον άνθρωπο. Σεβόταν πολύ τη μητέρα μου και μαζί με την εξαιρετική του σύζυγο την αγαπούσαν και την τιμούσαν πάντοτε. Η μητέρα μου δεν χρειάστηκε, όπως η πλειονότητα των προσφύγων γυναικών να δουλέψει στα εργοστάσια και σε άλλους χώρους εκμετάλλευσης, γιατί, ευτυχώς, έφερε την τέχνη της μαζί της. Στο Λευκόνοικο, λόγω παράδοσης, οι πιο πολλές γυναίκες ήξεραν να υφαίνουν στον αργαλειό και τη βούφα την προίκα τους και τα παραδοσιακά λευκονοικιάτικα υφαντά τους. Έτσι, βρήκε αργαλειό και ύφαινε πετσετάκια και σιεμέν, κουρτίνες και κλινοσκεπάσματα, που της θύμιζαν τη γενέθλια γη της. Ο κ. Διομήδης, με την καλή του την καρδιά και την αίσθηση της προσφοράς που τον διακρίνει, παρότρυνε όλες τις συγγένισσές του να πάρουν τέτοια χειροποίητα προικιά, κι έτσι βοηθούσε με τον τρόπο του τη μητέρα μου.

Εμείς, γνωρίζοντας ότι τα πρώτα δίσεκτα χρόνια της προσφυγιάς περάσαμε κάβους πολλούς, ότι ο κόσμος μας πέρασε τα πάνδεινα, ευτελισμούς, υποτίμηση και εκμετάλλευση, θεωρούμε ότι πρέπει να ευγνωμονούμε κάποιους ανθρώπους που ξεχώρισαν με τη συμπεριφορά, την καλοσύνη, τη μεγαλοψυχία και την

ευγένειά τους, και συνέτρεξαν πρόσφυγες αδελφούς μας, εφαρμόζοντας την ευαγγελική αγάπη. Ένας από αυτούς τους αδελφούς μας είναι και ο κ. Διομήδης Φιλίππου!
Να τον έχει ο Θεός καλά και να του χαρίζει υγεία και χρόνια καλά για να χαρεί εγγόνια και δισέγγονα.